

Ἡ ὀπισθεν εἰκονογραφία εἶναι ἔργον δια-
σήμου γερμανοῦ ζωγράφου, τοῦ Στίλκν. Ὁ τό-
πος τῆς σκηνῆς εἶναι μία τῶν ἐρήμων τῆς
Ἑλλάσπονος Ἀσίας, προδήλως ἢ ἀπὸ Ἱερου-
σαλήμ εἰς Ἰόππην. Ἡ δὲ ἐποχὴ αὐτῆς εἶναι
ἢ τῶν σταυροφοριῶν, πιθανῶς ἢ τῆς πρώτης
σταυροφορίας, ἥτοι φθίνοντος τοῦ ἐνδεκάτου ἢ
ἀρχομένου τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος. Παρίστησι
δὲ σταυροφόρον ἀκμαῖον τὴν ἡλικίαν καὶ ζωη-
ρὸν, γέροντα ἀδύνατον μετὰ τῆς θυγατρὸς του
καὶ τὸν δούλον αὐτῶν, καταληφθέντας ἐν μέσῳ
τῶν φλογερῶν καὶ ἀδιεξόδων ἀμμων ὑπὸ τοῦ
καμάτου καὶ τῆς δίψης.

Θαυμάζεται δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη διὰ τὴν ἀλη-
θῆ καὶ ζωηροτάτην καὶ διάφορον τοῦ πάθους ἐν
ἐκάστῳ τῶν προσώπων τοῦ συμπλέγματος ἐκ-
φρασιν, καὶ ἡ γραφὶς τοῦ ποιητοῦ φαίνεται παν-
ταχοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως κινουμένη. Τῳόντι,
ιδέ! — Εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὸ ἦθος τοῦ
δούλου, ὃν πρῶτον πάντων ἐγκατέλιπεν ἡ ἡθι-
κὴ ἐνέργεια, ἡ ψυχικὴ ἰσχὺς, ἐκ πρώτης ὀ-
ψεως ἀναγινώσκεις τὴν ἐκφρασιν τῆς φυσικῆς
ἀγωνίας. Καταβεβλημένος ὁ γέρων μένει κω-
φὸς εἰς τὰς ἐνθαρρύνσεις τοῦ πολεμιστοῦ, ὅς-
τις φαίνεται περιζητῶν δούλον ἀποσταλέντα
πρὸς ἀνακάλυψιν φρέατος ἢ ρυακίου τινός, ἢ
ἀνιχνεύων μακρόθεν σημαίαν τινὰ τῆς διασπα-
ρείσης τῶν χριστιανῶν στρατιᾶς. Καὶ φαίνε-
ται μὲν ὁ γέρων ὑπὸ λύπης κατεχόμενος καὶ
ἀπελπισίας, ἀλλὰ βεβαίως δὲν φοβεῖται τὸν
θάνατον δι' ἑαυτὸν· τρυφερῶς σφιγγεὶ εἰς τὴν
πατρικὴν ἀγκάλην τὴν νέαν, ἥτις παλιν ὑ-
ψοῦσα πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς μετὰ
θηρσκαυτικῆς καρτερίας, φαίνεται λησμονοῦσα
ἑαυτὴν καὶ ἐπικαλουμένη ἐπὶ τὸν γεννῆτορα
τὴν οὐράνιον εὐσπλαγχνίαν...

ΠΟΙΚΙΛΑ

Νέος τις ἐπὶσχυώτης, ἐλθὼν εἰς τινὰ πόλιν
παρεκάλεσε συνεπαρχιώτην του ἄλλον ὅστις,
πρὸ πολλοῦ ἐγκατασταθεὶς εἰς τὴν πόλιν εἶχεν
ἀποκτήσει τὴν γνωστὴν ἀνότητον ἐκείνην κατα-
φρόνησιν, τὴν ὁποίαν οἱ τῶν μεγάλων πόλεων
καλλωπισταὶ δεικνύουν πρὸς τοὺς πρώην συμ-
πολίτας των, τὸν παρεκάλεσε, λέγοντες, νὰ τὸν
συστήσῃ εἰς τινὰ οἰκογένειαν τῆς ὁποίας ἐπε-
θύμει τὴν σχέσιν. Ὁ καλὸς λοιπὸν καλλωπι-
στῆς, ἐπὶ σκοπῷ νὰ ἀσειευθῇ, συγκατανεύσει καὶ
φέρει εἰς τὴν ῥηθεῖσαν οἰκίαν τὸν ξένον. —
Κυρία μου, λέγει πρὸς τὴν οἰκαδέσποιναν, σὰς

παρουσιάζω τὸν κύριον ἐδῶ, ὅστις δὲν εἶναι τό-
σον ἀνότητος ὅσον ἔσως φαίνεται. — Μάλιστα.
κυρία μου, ἀποκρίνεται ὁ νέηλος, καὶ αὕτη εἶναι
ἡ μόνη διαφορὰ, ἡ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ κυρίου
φίλου μου ὑπάρχουσα.

Ἄλλοτε, λέγει ἄραψ τις συγγραφεὺς, οἱ δι-
κασταὶ ἦσαν ξίφη γυμνά φοβίζοντα τοὺς πονη-
ροὺς· σήμερον τα ξίφη ἐκεῖνα ἀπώλοντο καὶ
δικασταὶ ἔμειναν αἱ ξιφοθήκαι, ζητοῦσαι νὰ πλη-
ρωθῶσιν ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τῶν δικαζομένων.

Εἰς τὸ θέατρον εὐρωπαϊκῆς τινὸς πόλεως
παρίστατο τραγικὸν τι δράμα, τὸσον ἄθλιον
καὶ βεβιασμένον, ὥστε ἐκ τῶν θεατῶν, ἄλλοι
ἐκραύγαζον ἀγανακτοῦντες, ἄλλοι ἐσύριττον,
ἄλλοι ἐγέλων, πάντες, τέλος, ἀπετέλουν μέ-
γιστον θόρυβον. Ὁ ἀστυνόμος λοιπὸν βλέπων
τὸν τοιοῦτον κυκεῶνα ἐγείρεται καὶ λέγει —
Ἐπεθύμουν νὰ γνωρίσω τίς ὁ προξενῶν αὐτὴν
τὴν ταραχὴν; — Ὁ κύριος ἐκεῖ, ἀπεκρίθη γεί-
των τοῦ τίς δείξας διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ἄξιον
συγγραφέα τοῦ δράματος καθήμενον ἐν τινι θεω-
ρεῖῳ.

Ὑπῆρχέ τις κυρτὸς, κοινῶς καμπούρης, ὁ-
στις πρῶτος πάντων ἀστείεῦετο καὶ ἐγέλα τοὺς
ὁμοίους του. Ἡμέραν τινὰ ἄγνωστός τις, ἀντὶ
ἄλλου ἐκλαβὼν αὐτὸν, τὸν πλησιάζει καθ' ὁδὸν
καὶ θέλων νὰ τῷ ὁμιλήσῃ τὸν καλεῖ μὲ ἄλλο
ὄνομα. — Φίλε μου, τοῦ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος,
δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ καμπούρης τὸν ὁποῖον ζητεῖς.

Εἰς ὑπερβολὴν ἀπεστρέφετο τοὺς πλεονα-
σμοὺς ὁ Κικέρων Διὸ εἰς ῥήτορά τινα εἰπόντα
« ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὃν ἡ μήτηρ του ἐπὶ δέκα
μῆνας ἔφερεν εἰς τὴν κοιλίαν της » Πῶς; τὸν
διέκοψεν ὁ Κικέρων, μήπως αἱ ἄλλαι μητέρες
φέρουσι τὰ τέκνα των εἰς τὸν κόλπον;

Ὁ Κικέρων ἔλεγε περὶ τοῦ Κανινίου Ῥη-
βετίου ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν ἀσκήσαντος τὴν
ὑπατικὴν ἀρχὴν — Εὐτυχὴς ἡ Ῥώμη ἔχουσα
ὑπατον τὸσον ἄγρυπνον ὥστε νὰ μὴ κοινηθῇ
οὐδὲ μίαν νύκτα καθ' ὅλην τῆς ὑπατείας του τὴν
διάρκειαν

ΠΕΡΙΔΗΨΙΣ

Ἡ Εὐχ διήγημα. — Ἀνδρέας Χενιέρος. — Βα-
τίλδη. — Φυσικὴ ἱστορία. Ἰκτίς ἡ Μυδαλία. —
Ποιήσεις. — Ὁ Νεοσύλλεκτος στρατιώτης, ἀνέκδο-
τον. — Ποικίλα. — Παράρτημα Ὁ Ὑποκόμης τῆς
Βραζελόννης.